

LBRIS

We know
books

ANNE JACOBS
MOȘTENIREA
DE LA VILA
SECRETELOR

Traducere din limba germană și note
BOGDAN DASCĂLU

LITERA

București

Das Erbe der Tuchvilla

Anne Jacobs

Copyright © 2016, Blanvalet Verlag, o divizie a

Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH, München, Germania.

Nicio parte a acestei cărți nu poate fi utilizată sau reprodusă în niciun fel în scopul formării de tehnologii sau sisteme de inteligență artificială.

Extragerea de text și date din această lucrare este interzisă (articolul 4 alineatul 3 din Directiva (UE) 2019/790).

Moștenirea de la Vila Secretelor

Anne Jacobs

Copyright © 2026 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zăhău-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JACOBS, ANNE

Moștenirea de la Vila Secretelor / Anne Jacobs;

trad. din limba germană: Bogdan Dascălu. –

București: Litera, 2026

978-630-355-806-6

I. Dascălu, Bogdan (trad.)

821.111

CAPITOLUL 1

Septembrie 1923

Leo se grăbea. Pe scări îi îmbrânci pe elevii din clasele mici, îi dădu laoparte și se strecură pe lângă un grup de fete care stăteau de vorbă, după care fu nevoit să se oprească, pentru că cineva din spatele lui îl apucase de raniță.

– La coadă, unul după altul! îi zise pe un ton batjocoritor Willi Abele. Derbedeii și prietenii evreilor n-au decât să ștea la coadă!

Replica asta se îndrepta direct împotriva tatălui său. Și împotriva lui Walter, singurul și, de altfel, cel mai bun prieten al său. Walter era bolnav în ziua aceea și nu se putea apăra.

– Dă-mi drumul, altfel se termină prost treaba asta! îl avertiză Leo.

– Hai, hai urechi clăpăuge... curaj... îndrăznește numai...

Leo încercă să se elibereze, dar celălalt îl ținea zdravăn. Prin dreapta și prin stânga lor trecea un adevărat șuvoi de școlari, care cobora pe scări spre curtea școlii și se revărsa apoi, în cele din urmă, pe strada de la Rote Torwall. Leo reuși să-l târască pe agresor împreună cu el până în curte, înainte ca una dintre curelele raniței să i se rupă. Fu nevoit să se întoarcă rapid și să o prindă, altfel Willi i-ar fi smuls ghiozdanul cu tot cu cărțile și caietele din el.

– Melzer, *Stelzer, Felțăr* de rahat de câini, îl luă Willi în bășcălie, încercând să deschidă catarama raniței lui Leo.

Leo simți că i se întunecă privirea. Cunoștea cât se putea de bine rima aceea, căci mai ales copiii din cartierele muncitorești i-o strigau adesea. Pentru că era mai bine îmbrăcat și pentru că Julius venea uneori să-l ia de la școală cu automobilul. Willi Abele era cu un cap mai înalt decât Leo și cu doi ani mai mare. Dar asta nu mai conta acum. Îi dădu un șut zdravăn direct în genunchi, apoi Willi urlă de durere și dădu drumul prăzii. Leo abia apucase să-și lase ranița proaspăt recâștigată pe jos, când celălalt se și năpusti asupra lui. Amândoi căzură la pământ. Asupra lui Leo se abătu o ploaie de pumni, hainele i se rupseră, își auzea adversarul gâfâind și lupta cu înverșunare împotriva celui care era, în mod evident, mai puternic decât el.

– Ce se întâmplă aici? Abele! Melzer! Depărtați-vă unul de altul!

În acest caz se adeverea cu vârf și îndesat zicala că cei dintâi aveau să fie și cei din urmă, pentru că Willi, care stătea deasupra, fiind cel mai puternic dintre cei încheștați în acea luptă acerbă, fu cel care simți primul palma usturătoare a profesorului Urban. Leo, în schimb, fu doar luat de guler și săltat în picioare și, fiindcă îi curgea sânge din nas, fu scutit de palma care i se cuvenea. Tăcuți și cu expresiile încrâncenate, cei doi băieți ascultară dojana profesorului, dar mult mai greu de suportat decât ea se dovediră a fi rânjetele batjocoritoare și șoaptele colegilor, care formaseră un cerc strâns de spectatori în jurul bățăușilor. Mai ales fetele.

– I-a tras-o de nu s-a văzut...

– Cine îi bate pe cei mici e un laș...

– Leo și-a meritat-o, e un încrezut și jumătate...

– Abele Willi e un nenorocit...

Predica profesorului Urban trecu pe lângă ei fără să fie auzită. Spunea mereu același lucru. Leo scoase acum batista și își

sufală nasul, observând că tivul mânecii hainei îi era rupt. În timp ce își ștergea fața, observă cum asupra lui se abătura privire plină de milă și de admirație din partea fetelor, lucru care îl făcu să se simtă stânjenit. Willi, în schimb, susținu că Melzer „se prefăcea“ și pentru asta primi a doua palmă de la profesorul Urban. Ceea ce, de fapt, i se și cuvenea.

– Și acum dați-vă mâna...

Cunoșteau ritualul care urma după fiecare bătaie și care, de fapt, nu schimba cu nimic lucrurile. Totuși, încuviințară din cap, ascultară cumiți muștrările și promisera să se înțeleagă de acum înainte. Patria lor germană, atât de greu încercată, avea nevoie de tineri cumpătați și harnici, în niciun caz de bățăuși.

– Acasă cu voi!

Acesta fu sunetul izbăvirii. Leo își puse ranița distrusă pe umăr și simți imboldul de a o lua la sănătoasa, dar nu avea voie să lase impresia că fugea din fața unui adversar, așa că merse cu pași măsurați până la poarta școlii. Abia după ce trecu de ea începu să alerge. Se opri pentru o clipă pe strada Rembold și se uită în urmă, cu amărăciune, spre acea mare clădire, construită din cărămidă. De ce, oare, era el nevoit să meargă la stupida aia de școală populară de la Rote Torwall? Tatăl lui îi povestise că pe el îl trimiseseră direct la Gimnaziul Sfântul Ștefan, într-o clasă pregătitoare. Acolo erau doar băieți din familii bune, care aveau voie să poarte șepci colorate. Și nu erau nici fete pe acolo. Dar republica voia ca toți copiii să meargă mai întâi la școala populară. Republica era un mare rahat. Toți o înjurau, mai ales bunica. Ea spunea mereu că pe vremea împăratului fusese mult mai bine.

Își suflă nasul încă o dată și constată, cu ușurare, că i se opri se sângerarea. Acum însă, trebuia să plece, cu siguranță că îl așteptau deja acasă. Porni pe lângă Sfântul Ulrich și Afra, în sus, apoi o luă pe câteva alei spre Milchberg și după aceea pe strada Maximilian...

Se opri brusc, de parcă ar fi prins deodată rădăcini în acel loc. De undeva, răzbătu la urechea lui o muzică de pian. Cineva cânta o piesă care îi era cunoscută. Privirea lui Leo urcă de-a lungul pereților cenușii ai unei case în care locuiau oameni în chirie. Melodia venea de la etajul al doilea, unde era deschisă o fereastră. Nu putea vedea nimic, o perdea albă de tul o acoperea pe de-a-ntregul, dar acea persoană care cânta la pian o făcea excelent. Unde mai auzise el muzica aceea? Poate la un concert al societății muzicale, unde mersese adesea împreună cu mama sa? Muzica i se părea deopotrivă grandioasă și tristă. Dintr-odată acordurile păreau să izbucnească din plin, străbătându-i întregul trup. Ar fi putut sta acolo și să asculte ore în șir, dar pianistul se opri pentru a repeta un pasaj. Îl reluă iar și iar, până când Leo începu să se plictisească.

– Ia uite-!

Leo tresări brusc. Vocea aceea stridentă și pătrunzătoare nu putea fi decât a lui Henny. Aha, îi ieșiseră în cale. Norocul lor, pentru că el ar fi putut la fel de bine să o apuce pe o altă stradă. Ținându-se de mână, fetele alergară acum pe trotuar către el: Dodo cu codițele ei blonde fluturând în vânt, iar Henny îmbrăcată în rochița ei roz cu bretele, pe care i-o cususe mama ei. De ghiozdanul ei mai atârna un burete mic, pentru că Henny tocmai începuse școala în acel an și acum învăța să scrie pe tablă.

– De ce te uiți în gol? îl întrebă Dodo, gâfâind, atunci când ajunseră în fața lui.

– Te-am așteptat o sută de ani! zise Henny cu reproș.

– O sută de ani? Înseamnă că ar trebui să fii de mult moartă!

Henny nu acceptă obiecția. Însă ea auzea oricum numai ce-i convenea.

– Data viitoare plecăm fără tine...

Leo ridică din umeri și îi aruncă o privire precaută lui Dodo, dar ea nu era dispusă să îl apere. De altfel, toți trei știau foarte bine că el le însoțea numai pentru că așa voia bunica lor.

În opinia ei, două fete de șapte ani nu aveau ce căuta singure prin oraș, cu atât mai puțin în vremurile astea tulburi. De aceea, lui Leo îi revenea sarcina să alerge imediat după terminarea școlii până la Sf. Anna, ca să își aducă sora și verișoara înapoi în deplină siguranță la vila Melzer.

– Cum poți să arăți într-un asemenea hal?

Dodo îi observase acum mâneca ruptă. Și sângele care îi picurase pe guler.

– Eu? Ce vrei să spui?

– Leo, iar te-ai bătut!

– Pfui! E sânge?

Henny îi atinse gulerul cămășii cu degetul arătător, pe care îl ținea acum întins. Dar nu era deloc limpede dacă acele puncte roșii îi provocau scârbă sau dacă nu cumva le găsea de-a dreptul palpitate. Leo îi împinse mâna deoparte.

– Lasă asta! Acum, trebuie să plecăm!

Dodo îl cercetă în continuare cu atenție, miji ochii și își țu-guie buzele.

– Iarși Abele Willi, nu-i așa?

Leo încuviință posomorât.

– Of, dacă eram și eu acolo. Mai întâi îl trăgeam de păr și apoi... îl scuipam de-a dreptul!

O spuse cu cea mai mare seriozitate și încuviință de două ori din cap. Leo se emoționează, dar în același timp îi fu și rușine. Dodo, sora lui, era curajoasă și îi ținea mereu partea. Dar tot fată rămânea.

– Haideți odată! le strigă Henny, pentru care bătaia era deja de mult încheiată. Trebuie să trec pe la Merkle.

Această nouă informație aducea în discuție un ocol pe care, tocmai acum, nu și-l puteau permite în niciun caz.

– Nu azi. O să întârziem...

– Mama mi-a dat special bani și mi-a spus că trebuie să cum-păr cafea.

Henny voia mereu să dea ordine. Leo își propusese să fie foarte atent, ca să nu mai cadă în capcana ei. Dar nu era ușor, pentru că Henny găsea mereu câte un motiv care suna cât se putea de rezonabil. Ca de exemplu azi, când invoca deodată cumpăraturile cafelei.

– Fără cafea mama nu poate trăi, așa mi-a spus!

– Vrei să întârziem la prânz?

– Vrei să-mi moară mama? întrebă Henny, indignată.

Îi reușise din nou. O cotiră, așadar, pe strada Karolinen, unde doamna Merkle vindea „cafea, dulceturi și ceai“ într-un magazinăș. Astfel de bunătăți nu și le putea permite oricine. Leo știa că mulți dintre colegii lui de clasă primeau la prânz doar un castron cu supă de orz. Nici măcar o gustare pentru școală nu își aduceau cu ei. Lui îi părea adesea rău de această situație a lor. De câteva ori își împărțise sendvișul cu pateu de ficat cu alții. Cel mai des cu Walter Ginsberg, cel mai bun prieten al său. Mama lui Walter avea și ea un magazin, în spate, pe strada Karl, unde vindea partituri și instrumente muzicale. Dar afacerea mergea prost. Tatăl lui Walter căzuse în Rusia, iar pe deasupra mai venise și inflația. Pentru că totul devenea din ce în ce mai scump și, cum spunea mama lui, banii nu mai aveau nicio valoare. Ieri, bucătăreasa, doamna Brunnenmayer, se văitase că plătitise 30 000 de mărci pentru o livră de pâine. Leo știa să numere până la o mie. 30 000 însemna de treizeci de ori o mie. Noroc că de la război încoace mai că nu mai existau monede, ci aproape numai bancnote, altfel doamna Brunnenmayer ar fi trebuit, probabil, să închirieze o căruță.

– Ia te uită, magazinul de porțelanuri Müller a închis! zise Dodo și arătă spre vitrinele lipite cu hârtie de ziar. Bunica o să fie tristă. Ea cumpăra mereu de aici ceștile de cafea când se mai spargea una.

Cu trecerea timpului, un astfel de eveniment nu mai era nicio noutate. Multe prăvălii din Augsburg erau închise, iar cele

care încă deschideau își puneau în vitrine doar marfă veche. Tatăl le spusese de curând la prânz că escrociiăștia țineau lucrurile bune ascunse, ca să aștepte vremuri mai bune.

– Uite, Dodo! Au urși care dansează...

Leo privi cu dispreț cum fetele își lipiră micile lor nasuri de vitrina brutăriei. Acei urși lipicioși, care păreau să danseze, erau dintr-o gumă de fructe colorată, roșie cu verde, și nu erau nicidecum pentru el.

– Cumpără odată cafeaua aia, Henny! bombăni el. Magazinul lui Merkle e chiar următorul.

Se opri, fiindcă abia acum își dădu seama că lângă mica prăvălie a doamnei Merkle era magazinul de instalații sanitare al lui Hugo Abele. Firește, era al părinților lui Wilhelm Abele. Adică al părinților lui Willi, nemernicul. Oare să fi ajuns deja acasă?

Leo făcu câțiva pași mai departe și scrută peste stradă vitrina magazinului de instalații sanitare. Nu avea mare lucru expus, doar câteva furtunuri și robinete, așezate chiar lângă geam. Mai în spate trona o toaletă din porțelan, albă, mată. Își feri ochii de soarele pieziș de septembrie și observă că piesa aceea „de lux“ avea un semn albastru al firmei și era deja destul de prăfuită.

– Vrei să cumperi un closet? îl întrebă Dodo, care îl urmase îndeaproape.

– Nu.

Dodo se uită și ea într-acolo și strâmbă din nas.

– Asta e prăvălia părinților lui Willi Abele, nu-i așa?

– Hmm...

– E Willi înăuntru?

– Tot ce se poate. El trebuie mereu să ajute.

Cei doi frați se priviră. În ochii gri-albaștri ai lui Dodo apăru un licăr.

– O să intru puțin.

– De ce? întrebă Leo, îngrijorat.

– Vreau să întreb cât costă closetul.

Leo clătină din cap.

– Nu ne trebuie niciun closet.

Dar Dodo trecuse deja strada. Și imediat după aceea se auzi clinchetul clopoțelului de la intrare. Dodo dispăru după ușă.

– Ce vrea să facă acolo? întrebă Henny, fluturându-i lui Leo prin fața nasului o pungă de hârtie plină cu bănuți de lemn dulce cu urși dansatori.

Aha, pentru cafea nu avea să mai rămână mare lucru. Leo își luă un bănuț de lemn dulce, fără să-și dezlipească însă ochii de la magazinul de instalații sanitare.

– Întrebă de closet...

Henny îl privi indignată, apoi mai luă un urs verde din pungă și și-l îndesă în gură.

– Mă crezi proastă, mormăi ea, jignită.

– Atunci, n-ai decât să o întrebi tu...

Pe cealaltă parte a străzii se deschise ușa și o văzură pe Dodo făcând o reverență politicoasă, după care ieși în stradă. Fu nevoită să aștepte o clipă, fiindcă tocmai în acea clipă trecu o căruță, după care alergă înapoi la ei.

– E tatăl lui Willi în magazin. Un om mare, cu o mustață căruntă. Se uită așa ciudat, parcă ar vrea să te înghită.

– Și Willi? întrebă Leo.

Dodo zâmbi șmecherește. Se pare că Willi era în spate, unde a primit sarcina de a sorta șuruburile și de a le pune apoi în niște cutiute. Ea se întorsese cu fața spre el și scosese limba.

– Numai să-l fi văzut ce furios era! Dar, pentru că era de față și tatăl lui, n-a putut scoate un cuvânt.

Și se părea că acel closet costa două sute de milioane de mărci. Preț special pentru ea.

– Două sute de mărci? făcu Henny. E foarte scump pentru un closet atât de urât.

– Două sute de milioane, o corectă Dodo.

Niciunul dintre ei nu putea număra atât de mult.

Henny se încruntă și clipi căzută pe gânduri înspre vitrina în care lumina soarelui de la amiază se reflecta acum orbitor.

– Mă duc și eu să întreb...

– Nu! Stai aici... Henny!

Leo încercă s-o apuce de braț, dar ea se strecură abil pe lângă două femei mai în vârstă, iar lui Leo nu-i mai rămase decât s-o privească. Clătinând din cap, rămase pe loc și o văzu pe Henny, cu părul ei bălai și cu rochița roz cu bretele, dispărând la rândul ei în spatele ușii magazinului.

– Chiar ați înnebunit amândouă? mormăi el către Dodo.

Ținându-se de mână, traversară strada și, apoi, se uitară înăuntru, prin vitrină. Într-adevăr, tatăl lui Willi avea o mustață căruntă și chiar se uita ciudat. Să fi avut ochii umflați? Willi se găsea undeva în spate, în dreptul unei mese acoperite cu cutiute de carton, de diferite forme, mici și mari. Nu i se vedeau însă decât capul și o parte a umerilor.

– M-a trimis mama... ciripi Henny înăuntru și îi oferi domnului Abele cel mai frumos zâmbet de care putea da dovadă.

– Și cum o cheamă pe mama ta?

Henny zâmbi și mai larg. Pur și simplu ignoră întrebarea.

– Mama ar vrea să știe cât costă closetul...

– Cel din vitrină? Trei sute cincizeci de milioane. Vrei să-ți scriu cifra?

– Asta ar fi foarte drăguț din partea dumneavoastră.

În timp ce domnul Abele căuta o bucată de hârtie, Henny se întoarse fulgerător spre Willi. Nu se văzu din stradă ce anume făcu, însă lui Willi îi ieșiră ochii din orbite, devenind bulbucăți, de parcă ar fi fost un pește. În cele din urmă, Henny ieși mândră din magazin, ținând în mână o bucată de hârtie, și găsi de-a dreptul scandalos faptul că Dodo și Leo o spionaseră prin vitrină.

– Dă-mi să văd!

Dodo îi smulse bilețelul din mână. Pe el stătea scris 350 în cifre și, alături, cuvântul „milioane“.